

Arrest

nr. 216 317 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DILLEMANS
Loonbeekstraat 25
3040 NEERIJSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019, en de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DILLEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, treedt op 10 juni 2014 te Gambia in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 23 september 2014 wordt dit buitenlands huwelijk overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand in België.

Op 3 december 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum type C, kort verblijf, om familie in België te bezoeken.

Op 27 januari 2016 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 14 september 2017 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een visum type C, kort verblijf, om familie in België te bezoeken.

Op 13/14 september 2017 stuurt de advocaat van verzoekster een e-mail en een fax naar de Belgische Ambassade in Dakar, waarin hij de visumaanvraag toelicht.

Op 16 november 2017 wordt dit visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene levert onvoldoende garantie op terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

Betrokkene is gehuwd met een Belg.

Betrokkene legt documenten voor die nodig zijn in de context van een langverblijf.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële onafhankelijkheid in het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Omwille van bovenstaande argumenten wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende resterende banden met het land van origine heeft.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in de synthesememorie een tweede en een derde middel aan, die luiden als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: schending van de materiële motiveringsplicht (art. 2 en 3 Wet 29 juli 1992): De feitelijke gegevens werden niet correct beoordeeld - zelfs discriminerend en in elk geval onzorgvuldig. Schending van het fair-play beginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Onverminderd voorgaande en bijkomend.

2.1.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vermeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Elke bestuurshandeling moet immers op rechtsgeldige motieven in feite en in rechte zijn gesteund.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004 nr. 132.710).

In de mate de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zou zijn om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, zou de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, wel bevoegd zijn om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij die correct heeft beoordeeld.

De bestreden beslissing is in se niet gemotiveerd waar men slechts een opsomming geeft zonder ook maar één item nader te bespreken dan wel aan te geven wat de relevantie is van hetgeen men - gestandaardiseerd-naar voor brengt. Bovendien is ze gebrekkig in die zin dat verweerder de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld mede gelet op de door verzoekster bijgebrachte stukken en de omstandige uiteenzetting van het doel van de reis in het begeleidend schrijven van haar raadsman, waarbij men een onjuiste interpretatie geeft van de feiten en door verweerder bijgebrachte stukken.

In zijn nota geeft verweerder aan dat men geen motieven van zijn motieven moet vermelden waarbij men verwijst naar een arrest van de Raad van State nr. 165.918. Dergelijke opwerping die in voormeld arrest niet te lezen staat, ligt eigenlijk volledig in de lijn van de zogenaamde 'beslissing' waar men simpelweg 'gestandaardiseerd' enkele items aangeeft zonder dat één van hen gemotiveerd wordt dan wel is enige bewering genoegzaam ontkracht.

Het feit dat men een nota van 14 blz. dient bij te brengen om een zogenaamde beslissing van zeven regeltjes alsnog a posteriori trachten te motiveren, is tekenend.

2.2.

Zo oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Omwille van redenen die de Dienst Vreemdelingenzaken meent te moeten afleiden uit de bijgebrachte stukken (en verzoekster nog steeds niet duidelijk zijn) zou er geen garantie zijn op terugkeer naar Gambia.

Verweerder haalt aan dat de gemachtigde "redelijke twijfels" had omtrent het voornemen van verzoekster om het grondgebied tijdig te verlaten. Deze twijfels worden nergens concreet gemotiveerd.. Verweerder verwijst hierbij in haar nota met opmerkingen naar een arrest van Uw Raad (RvV nr. 76338 van 29 februari 2012). Dit arrest betreft echter een andere situatie dan deze van verzoekster waar immers aldaar verwezen wordt naar "haar jeugdige leeftijd en haar ongehuwd zijn" om af te leiden dat er weinig is wat haar bindt.... waar in casu verzoekster geboren is in 1973 en dus binnenkort 45 jaar wordt en zij bovendien wel gehuwd is en wel al sedert 2014 met een Belg met wie zij al sedertdien onafgebroken samenwoont... in Gambia.

Onder meer wordt aangevoerd dat verzoekster onvoldoende resterende banden heeft met het land van origine omdat zij gehuwd is met een Belg, haar financiële onafhankelijkheid in het land van herkomst niet zou bewijzen en niet aantonen dat zij er over voldoende familiale banden beschikt in Gambia. Hierbij wordt echter nergens verwezen naar de door verzoekster aangebrachte stukken.

Verweerder stelt in zijn nota letterlijk dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een huwelijk met een Belg er op wijst dat verzoekster zich in België wil vestigen waar op zich dergelijke uitlating nergens op slaat... meer nog, hierbij verweerder er zelfs nauwelijks in slaagt een negatieve connotatie te verdoezelen door in se de kar voor het paard te spannen waar men eigenlijk suggereert dat verzoekster met een Belg is gehuwd om zich te kunnen vestigen in België.

Verzoekster kan echter niet méér doen dan haar aanvraag staven met de nodige stukken aangezien het dus niet haar bedoeling is in België te blijven. Het mag blijken dat haar huwelijk met een Belg in haar nadeel wordt uitgelegd.

Het is toch in zekere mate contradictorisch dat de echtgenote van een Belg minder rechten zou hebben dan een visumaanvrager die niet gehuwd is met een Belg omdat er één of ander vermoeden zou gelden. De Dienst Vreemdelingenzaken preciseert echter niet waarom het gehuwd zijn met een Belg onvoldoende garantie op terugkeer zou inhouden.

Dat dit als verantwoording wordt aangehaald, getuigt van een weinig correcte beoordeling van dit feit, zelfs van een ongelijke en discriminerende benadering niet ontdaan van enige suggestieve bevooroordeelde.

2.3.

Dat de feitelijke gegevens door DVZ niet correct werden beoordeeld blijkt naar het overige onder meer uit het volgende:

1) Er werd afdoende uitgelegd in het begeleidend schrijven dd. 13/09/2017 wat het doel is van de reis, nl. een vakantie/familiebezoek waarbij tevens samen met de familie een aantal activiteiten zouden

worden gedaan en waarbij van de gelegenheid gebruik zou worden gemaakt om verzoekster voor te stellen aan haar schoonfamilie.

Het is de heer R. D. die de reis plande met de bedoeling zijn geboorteland te bezoeken en zijn echtgenote (verzoekster) voor te stellen aan de familie. Vermits de heer R. D. in Afrika woont ziet hij bovendien zijn familie en (volwassen) dochters weinig.

Er zijn geen omstandigheden of aanwijzingen voorhanden waaruit Dienst Vreemdelingenzaken zou kunnen afleiden dat het opgegeven reisdoel een drogreden zou zijn om zich langdurig in het land te vestigen. Uit niets en zeker niet uit de stukken, blijkt een aanwijzing dan wel een wil of intentie zich hier langdurig te vestigen. De Dienst Vreemdelingenzaken preciseert ook nergens waarom er twijfels zijn omtrent het werkelijke doel van de reis ... dan het gehuwd zijn met een Belg.

2) De heer R. D. woont ruim vier jaar in Gambia en heeft zijn hart verpand aan Afrika. Hij heeft er voldoende inkomsten om zichzelf en zijn echtgenote te onderhouden (wat voldoende werd aangetoond bij de aanvraag, zie stuk B3 bij begeleidend schrijven, thans stuk 10) en beiden leiden er een goed leven waarbij zij zich ten volle inzetten als vrijwilligers voor een goed doel.

Het feit dat R. D. een domicilieadres heeft in België doet hieraan geen afbreuk (dit adres betreft de woonplaats van zijn dochter). Dit werd immers van begin af aan meegedeeld in het begeleidend schrijven bij de visumaanvraag teneinde mogelijke negatieve gevolgtrekkingen hieromtrent bij voorbaat uit te sluiten.

Er werd immers meegedeeld dat zij aldaar niet zouden verblijven maar zouden logeren bij zijn broer, de heer R. D., die in die zin een verklaring bijbracht waaruit zijn uitnodiging blijkt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken vreest dat men zich aan de hand van deze aanvraag in het land zal vestigen is dan ook een eigen appreciatie die niet verantwoord wordt en zelfs weerlegd door stukken en motivatie van verzoekster waarop geen enkele repliek is gekomen.

3) Verzoekster en haar echtgenoot tonen in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken beweert wél aan te beschikken over voldoende financiële middelen. Zij leven immers beiden van het pensioen en de huurinkomsten van de heer R. D. wat ruimschoots voldoende is in Gambia, zelfs in België en zeker om een kort verblijf in België te financieren. Door verweerder wordt niet betwist dat verzoekster kan worden onderhouden door haar echtgenoot. Dat verzoekster met deze documenten stukken zou voorleggen die nodig zijn in de context van een lang verblijf (sic!) is een contradictie nu men juist bij de vorige aanvraag kort verblijf de opmerking maakte dat zij niet aantoonde te beschikken over voldoende middelen.

Nu beweren dat dit stukken betreffen voor een lang verblijf, is manifest contradictorisch en houdt een schending in van feitelijke en juridische fair-play en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster heeft geen professionele activiteit die haar een loon verschaft en kan geen professionele inkomsten aantonen. Wel is zij door de inkomsten van haar echtgenoot (stuk 10) financieel onafhankelijk. Deze stukken werden bijgebracht bij de visumaanvraag en bij het begeleidend schrijven en als volgt toegelicht:

"De inkomsten van de heer R. D. bestaan uit een pensioen met maandelijks nettobedrag van ongeveer 2.277 euro en een huurinkomst van 400 euro per maand. Hij beschikt aldus over een netto inkomen van 2.677 euro (B3).

Zodoende is aangetoond dat mevrouw M. over voldoende en stabiele bestaansmiddelen beschikt mede het inkomen van haar echtgenoot met wie zij samen reist. Het echtpaar heeft niet het voornemen zich in België te vestigen, het doel van de reis betreft enkel een familiebezoek en vakantie in België."

Waar de Dienst Vreemdelingenzaken meent te moeten vaststellen dat "betrokkene niet aantoonde te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen" gaat zij volledig voorbij aan het feit dat het echtpaar in Gambia ruimschoots kan leven van de inkomsten van de heer D. alwaar dus pensioen en huurinkomsten een veelvoud uitmaken van een aldaar geldend loon en deze inkomsten dus evenzeer ruimschoots voldoen voor een kort verblijf in België. In de mate men aangeeft dat verzoekster stukken zou bijbrengen voor een lang verblijf en hiermee bedoelt dat er zelfs voldoende inkomsten zijn in die optiek, kan dit uiteraard niet tegen verzoekster worden uitgelegd.

Het is de facto en de iure wel weinig objectief en juridisch inconsequent om enerzijds het gehuwd zijn met een Belg als negatief te beoordelen inzake het toekennen van visum voor kort verblijf maar anderzijds deze huwelijksband die ook een verplichting tot bijstand inhoudt dan wel te negeren als het er op aankomt de financiële draagkracht te evalueren.

4) Indien er twijfel was over de financiën, was er immers ook nog de tenlasteneming door haar echtgenoot, de heer R. D. Deze heeft zich immers garant gesteld middels de Bijlage 3bis op 20/06/2017, gelegaliseerd door de gemeente H. (stuk 11)

Er wordt ook niet betwist door verweerder dat de heer R. D. zich garant heeft gesteld!

Overeenkomstig artikel 3bis Vw. en art 17/2 §3 Kb. 8 oktober 1981 (Kb. Vreemdelingen) vormt de verbintenis tot tenlasteneming bewijs van bestaan van voldoende middelen in hoofde van de ten laste genomen onderdaan van een derde land indien zij ontvankelijk verklaard werd en aanvaard werd door de Minister of diens gemachtigde.

De tenlasteneming brengt in se een financiële verantwoordelijkheid mee voor de garant. Hij verbindt er zich immers toe de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring te zijnen laste te nemen en is samen met de vreemdeling hoofdelijk aansprakelijk voor het betalen van voormelde kosten. De heer D. kan deze kosten moeiteloos op zich nemen.

De Dienst vreemdelingenzaken kan het visum niet weigeren op grond van het argument van onvoldoende financiële middelen indien de verbintenis tot tenlasteneming werd aanvaard.

Ook op dit punt heeft de Dienst Vreemdelingenzaken aldus een verkeerde beoordeling gemaakt waar verweerder onderaan blz. 9 van de nota trouwens erkent dat niet werd betwist.... 'dat verzoekster kan worden onderhouden door haar echtgenoot.

Wederzijdse onderhoudsplicht binnen een huwelijk is toch een algemeen gegeven zodat het ontkoppelen van het persoonlijk inkomen binnen het huwelijk de facto en de iure een volstrekt incorrect uitgangspunt is.

Het is in deze frappant dat al de kosten die verzoekster en de heer D. moeten maken om alsnog een visum te verkrijgen deze de kosten van een kort verblijf in België overstijgen.

5) De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt in de weigeringsbeslissing dat er niet aangetoond is dat verzoekster over voldoende resterende familiale banden beschikt in het land van origine.

Echter, noch in de visumcode noch in de niet-limitatieve lijst van bewijsstukken (Bijlage II) is gestipuleerd dat dergelijk bewijs moet gevoerd worden in het kader van een kort verblijf. Evenmin was dit een aspect in de vragenlijst die verzoekster diende in te vullen voor het verkrijgen van het visum. Aangezien haar niet gevraagd werd bewijs te leveren van familiebanden in haar land van origine, heeft zij dit niet geleverd bij de aanvraag. Dit gaat bovendien de proportionaliteit van het verzoek tot een korte reis/verblijf te boven.

Verzoekster heeft overigens wel degelijk nog hechte familiebanden in haar land van herkomst. Zo woont haar vader, de heer I. M., geboren op (...)1945, in Senegal te (...). Ook haar broer R. M. (geboren op (...)1979) en zus A. M. (geboren op (...)1981) zijn woonachtig in Dakar. Verzoekster onderhoudt geregeld contact met hen en af en toe komen deze haar een bezoek brengen in Gambia. Haar moeder is overleden op 10/04/2007.

Verzoekster zelf is ook geboren in Senegal. Haar familie is er blijven wonen en verzoekster is verhuisd naar buurland Gambia. Dit staat een geregeld contact en het onderhouden van de familiebanden evenwel niet in de weg. Haar echtgenoot, R. D. heeft overigens een 'taxpayer identification number' (stuk 16).

6) De Dienst Vreemdelingenzaken besluit volkomen ten onrechte dat er bijgevolg in hoofde van verzoekster onvoldoende resterende banden met het land van origine bestaan.

Ook hier gaat de Dienst Vreemdelingenzaken weerom voorbij aan een gegeven dat het tegendeel aantoonde en dat werd toegelicht in het begeleidend schrijven. Zo heeft verzoekster wel degelijk een functie in haar land van origine, wat haar voor zover niet onmisbaar, haar toch minstens aldaar zeer nodig maakt. Zo werd reeds in het begeleidend schrijven uitgelegd dat zij en haar echtgenoot er dagelijks vrijwilligerswerk verrichten en dat verzoekster een functie bekleedt in het bestuur van de organisatie (stuk 5 en 13):

"Bovendien zetelen mevrouw M. en haar echtgenoot al sinds 2013 in de raad van bestuur van de vrijwilligersorganisatie "Second Home Foundation", gevestigd te Koloni Town Kanifing Municipality, Gambia, waarvan zij de statuten bijbrengt. Deze statuten werden reeds bij de vorige aanvraag meegedeeld doch blijkbaar niet naar redelijkheid beoordeeld (A5).

Er staat in vermeld dat mevrouw M. "vice chairperson" is van de organisatie. Zij kan de organisatie niet lang verlaten vermits zij er hoognodig is. Zij baten met deze organisatie een tehuis uit voor invalide kinderen, die zij naar school brengen met hun minibus en voorzien van voeding en kledij die zij verkrijgen via sponsoring uit Nederland en België."

Verzoekster heeft niet de intentie haar werkzaamheden in Gambia achter te laten.

In die optiek heeft zij een bijkomend stuk bij het verzoekschrift gevoegd, nl. de verklaring dd. 30/12/2017 van de heer A. V. D. H. die eveneens een functie bekleedt binnen de organisatie en die bevestigt dat zij er sinds 2015 werkzaam is en er het dagelijkse bestuur waarneemt (stuk 13)

Ook werd aangetoond dat het echtpaar D. – M. er een woning huren (waar zij gebonden zijn door een huurcontract) en ze er hun hele sociaal leven hebben opgebouwd. De heer R. D. woont er al jaren. Hij heeft overigens recent een nieuw huurcontract afgesloten tot januari 2019 ! (stuk 6 en 12)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft deze aspecten waarvan de relevantie toch niet kan miskend worden aldus niet alleen niet correct geapprecieerd maar gaat er gewoon aan voorbij.

Er is geen enkel gebrek vastgesteld in de intentie om na het kort verblijf terug te keren. De korte lijst opwerpingen die door verweerder worden ingeroepen gaan én voorbij aan de motivatie van verzoekster, gestaafd met stukken én vloeien voort uit diens onjuiste beoordeling van de feiten. Ook al heeft verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid, dan nog dient zij de feiten juist te beoordelen. De vrije feitenvinding en- appreciatie van de administratieve overheid die impliceert dat de overheid discretionair oordeelt, mag niet neerkomen op willekeur...waarbij men er enkele aspecten uit een gestandaardiseerd beslissingsformulier' uitpikt die men echter nergens motiveert aan de hand van de concrete situatie dito stukken en al evenmin houdt deze zeven regels tellende zogenaamde 'beslissing' enige weerlegging in.

Het is in deze frappant dat men verzoekster thans in de nota verwijt dat zij behoorde te weten dat zij conform art. 32 Visumcode haar voornemen om de lidstaat tijdig te verlaten diende aan te tonen waar zij wel degelijk een waaier van stukken bijbracht waarover de zogenaamde gemachtigde met geen woord over repte en dus ook nergens aangeeft dat deze stukken niet opportuun of relevant zouden zijn.

Het is uiteraard niet met een kleine opsomming van enkele gestandaardiseerde formuleringen te geven dat men een gemotiveerd verzoekschrift weerlegt.

Verweerder antwoordt hierop dat de gemachtigde Staatssecretaris niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden en verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., nr 165.918 dd. 13/12/2006): "De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden".

De door verweerder geciteerde zinsnede vermeldt echter niet dat de gemachtigde niet gehouden is de motieven weer te geven doch enkel dat hij dit niet hoeft te doen voor elke overweging, wat toch een verschil is.

Daarenboven is noch de aanhef noch de eindconclusie in correlatie met de beperkte opsomming mede deze laatste nergens enige motivatie inhoudt. Het gaat hier niet om motieven van motieven te vermelden zoals verweerder het in zijn nota meent te moeten simplifiëren doch wel om het uitblijven van enige toelichting met betrekking tot deze opsomming.

Waarom zou het feit dat verzoekster gehuwd is met een Belg een negatief element vormen. Dit wordt nergens in de zogenaamde beslissing verantwoord.

Zo oppert de 'beslissing' dat verzoekster het document voorlegt dat nodig is in de context van een langverblijf zonder dat er in enige mate wordt toegelicht wat hiermee wordt bedoeld of op welk document of documenten men het heeft.

Het is uiteraard niet de nota dat het geschikt forum uitmaakt om een beslissing te verantwoorden.

De vaststelling dat deze nota 14 blz. omvat... zowat het veertigvoudige van de 'beslissing', toont al genoegzaam aan dat er geen enkele motivatie zit verrat - minstens totaal onafdoende - in de bevochten 'beslissing'.

Dit middel is gegrond."

"DERDE MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht (art 2 en 3 Wet 29 juli 1992) en 62 Vw.: de Dienst Vreemdelingenzaken is op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit gekomen - redelijkheidsbeginsel

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij die correct heeft beoordeeld maar ook of zij opgrond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr.101.624)

Dit betreft onder andere de vraag naar de deugdelijkheid van de motivatie.

Evenzeer dient hierbij het redelijkheidsbeginsel in acht te worden genomen, wat een verbod van willekeur inhoudt en dat de redelijkheid als grens stelt in de ruime beoordelingsvrijheid van de overheid. De ingeroepen motieven van de beslissing zijn immers maar aanvaardbaar als zij redelijk zijn.

Aangezien verzoekster voldeed aan alle voorwaarden tot het verkrijgen van het visum kort verblijf en aangezien gelet op de feitelijke gegevens, onredelijke gronden (minstens niet genuanceerd), werden ingeroepen door Dienst Vreemdelingenzaken om het visum te weigeren, meent verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken onredelijk tot haar beslissing is gekomen:

3.1. Ondanks dat het conform de wet te verstrekken bewijs geleverd werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. DVZ gaat hierbij op onredelijke wijze voorbij aan het feit dat de voorwaarden voor afgifte van het visum vervuld zijn.

3.1.1.

Ondanks de vele stukken die werden gevoegd bij de aanvraag die de feiten meer dan voldoende staaften, de uitgebreide toelichting in het begeleidend schrijven en dit alles gelet op het doel van de aanvraag; nl. het verkrijgen van een visum voor een korte vakantie/kort verblijf, is DVZ onredelijk tot haar (weigerings)besluit gekomen.

Artikel 14 van de Visumcode (verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode bepaalt de bewijsstukken die moeten worden bijgebracht ("van de aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken"):

- Art. 14.1. a) Documenten waaruit het doel van de reis blijkt.

De raadsman van verzoekster heeft het doel van de reis toegelicht in het begeleidend schrijven. Zoals reeds aangehaald betrof dit hoofdzakelijk een familiebezoek waarbij ook samen met hen dagexcursies in het land zouden gemaakt worden.

Als stuk werd de uitnodiging dd. 20/08/2017 van de broer van R. D. gevoegd (stuk A7 bij het begeleidend schrijven, thans stuk 7):

"Beste

Ik, R. D., nodig mijn broer D. R. en zijn echtgenote M. E. uit voor een vakantie in België. Tijdens deze periode zullen ze bij mij thuis in een voorziene logeerruimte verblijven.

Met vriendelijke groeten,

(...)"

Zodoende heeft verzoekster het doel van haar reis toegelicht doch kan zij bezwaarlijk nog meer bewijs of meer uitleg bijbrengen daar er nergens reservaties zijn vastgelegd en het een bezoek betreft in familiale context en er aldus geen hotels moeten geboekt worden. Vanuit H. (centrum België) kan men makkelijk dagtrips maken voor de belangrijkste bezienswaardigheden. Dit gegeven toont des te meer aan dat geen lang verblijf wordt beoogd.

- Art. 14.1. b) Documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien.

Ook hier kan verzoekster verwijzen naar de uitnodiging van R. D. dd. 20/08/2017 die verklaart dat het echtpaar bij hem zal logeren, waardoor zij aldus het bewijs van logies verstrekt heeft.

- Art. 14.1.1 c) Documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore.

Ook dit bewijs werd door verzoekster geleverd. Er werd aangetoond dat het echtpaar over voldoende financiële middelen beschikt (stuk B3 bij de aanvraag, thans stuk 10). Bovendien heeft de heer R. D. verklaard verzoekster ten laste te zullen nemen en garant te staan, waarvan de verklaring werd bijgebracht als stuk bij het begeleidend schrijven (stuk 11).

Er was zekerheid omtrent de voldoende inkomsten gezien de pensioen - en huurinkomsten van de heer R. D. De vliegtuigtickets voor heen én terugreis waren reeds geboekt en door verzoekster zelf neergelegd bij de aanvraag op de ambassade. De terugreis was dus al betaald!

Verweerder argumenteert op haar beurt dat het betoog m.b.t. het hebben van logies en bestaansmiddelen om het verblijf te dekken niet afgestemd is op de inhoud van de bestreden beslissing en bijgevolg een middel is dat geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, met de niet-ontvankelijkheid tot gevolg.

Dit echter zeer tot de verbazing van verzoekster, gezien zij in de beslissing onder meer leest: "betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen." Verweerder kan bezwaarlijk volhouden dat argumentatie m.b.t. bestaansmiddelen niet is afgestemd op de beslissing. Het hebben van logies hangt hier uiteraard mee samen daar deze dus al geen kost meer vormen tijdens het verblijf gezien het logeren bij familie.

Bovendien is het niet omdat de 'beslissing' dermate summier is dat verzoekster haar stukken dito argumenten niet zou kunnen aanhalen en zeker in de mate er geen rekening mee zou zijn gehouden zonder enige motivatie.

Anders argumenten - en dit doet verweerder in zijn nota - zou het beperkt karakter van enige beslissing zelf ten voordele van de gemachtigde uitleggen. Dit is werkelijk a-juridisch.

- Art. 14.1. d) Informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

Verzoekster verduidelijkte haar werk als vrijwilligster te Gambia en bracht stukken bij die haar functie als bestuurslid in de organisatie bewezen (blijkens de statuten van de organisatie). Verzoekster bracht bijkomend in die zin een attest bij van de "second home foundation" dd. 30/12/2017 (stuk 13) waaruit

genoegzaam blijkt dat zij er sinds 2015 werkzaam is en in staat voor het dagelijks beheer van de organisatie.

Tevens werd hun verblijf te Gambia aangetoond met de huurovereenkomst van hun woning, die thans voor een jaar is verlengd (van 25 januari 2018 tot 25/01/2019 - zie nieuw huurcontract, stuk 12).

Het was/is duidelijk dat het echtpaar plande terug te keren naar Gambia, voor het verstrijken van de geldigheid van de visumaanvraag. De heer D. verblijft al vier jaren in Gambia, hij is daar gehuwd en leeft daar samen met zijn echtgenote. Het zou toch ridicuul zijn om een nieuwe huurovereenkomst voor een gans jaar af te sluiten indien men niet zou terugkeren van een reis naar België.

3.1.2.

Artikel 14 verwijst tevens naar de lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan vragen om te verifiëren of wordt voldaan aan hoger genoemde voorwaarden. Blijkens deze niet-limitatieve lijst dient voor "reizen in het kader van toerisme of met een privé-karakter" (art. A.3.) in verband met de huisvesting een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw bijgebracht te worden.

In verband met de reisroute dient de bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken te worden aangetoond. Zoals gezegd werd een kopie van de vliegtuigtickets voor heen en terugreis afgegeven.

Hoewel dit een niet-limitatieve lijst betreft van bewijsstukken werd alvast voldaan aan de bewijsvoering zoals voorgeschreven in deze lijst. Het feit dat dit niet-limitatief is mag er niet toe leiden dat Dienst Vreemdelingenzaken telkenmale (impliciet of expliciet) meer bewijs kan vragen en zodoende elke visumaanvraag kan blijven weigeren wegens onvoldoende bewijs, waardoor de ratio legis van een dergelijk verzoek totaal ondergraven wordt.

Zelfs als aan alle voorwaarden voldaan is en alle mogelijke bewijs geleverd is, kan verweerder nog menen dat er twijfel bestaat over de intentie van verzoekster - een subjectief gegeven dat zij echter altijd kan opwerpen, wat in se en mede ten gevolge van de ongelimiteerde bewijslast bijna neerkomt op willekeur. Verzoekster meent dat zij in alle redelijkheid afdoende heeft aangetoond dat er in se geen twijfel bestaat - minstens geen redelijke - dat zij na het kort verblijf in België met haar echtgenoot zal terugkeren naar Gambia. Weze het herhaald dat deze al jaren in Gambia leeft en aldaar al jaren terug in 2014 is gehuwd met verzoekster.

3.1.3.

Het voormelde in ogenschouw genomen, voldeed verzoekster aan de voorwaarden tot verkrijgen van het visum kort verblijf. Bewijsstukken overeenkomstig art 14 van de Visumcode en overeenkomstig de niet-limitatieve lijst (Bijlage II) om een visum kort verblijf te verkrijgen werden aldus bijgebracht door verzoekster en bijkomend nog aangevuld.

De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook op een onredelijke wijze tot haar besluit gekomen gezien de aangevoerde stukken en toelichting waaruit geen enkele reden tot twijfel aan het voornemen van verzoekster blijkt, minstens dit in geen enkele mate is weerlegd.

3.2. De visumaanvraag wordt geweigerd omwille van onredelijke gronden gezien de feitelijke gegevens - redelijkheidsbeginsel.

3.2.1.

De beslissing is gebaseerd op een motivatie waaruit blijkt dat op grond van de feitelijke gegevens tot een onredelijk besluit werd gekomen.

Zo is het vooreerst onredelijk te besluiten dat er onvoldoende garantie is op terugkeer omwille van het feit dat verzoekster is gehuwd met een Belg. Het is immers niet omdat verzoekster gehuwd is met een Belg dat zij zich in België zal wil vestigen. Dergelijke houding is overigens discriminerend. En eigenlijk minstens tegen de geest van de wetgeving inzake naturalisatie (wat hier niet van toepassing is).

Overigens wordt dit niet verder gemotiveerd; er wordt gewoon gesteld dat verzoekster gehuwd is met een Belg. Sic! Het is dan blijkbaar aan verzoekster zelf om daaruit af te leiden dat er geen garantie is op terugkeer?! Zij reist nochtans samen met haar echtgenoot en woont er mee samen in Gambia.

Het is slechts nadien in een nota dat men gaat toelichten en dan nog op een wijze waaruit inderdaad mag blijken dat men insinueert zonder enige grond waar - weze het herhaald - verzoekster al in 2014 is gehuwd met een Belg.

Eveneens is het onredelijk om een eerste visumaanvraag te weigeren omdat er onvoldoende zou zijn aangetoond dat verzoekster over onvoldoende middelen van bestaan beschikte en dat het voornemen om het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet is gebleken, en vervolgens, wanneer verzoekster méér bewijsstukken bijbrengt bij een nieuwe aanvraag, te oordelen dat de verschillende stukken kaderen in de aanvraag voor een lang verblijf (!?) en er bijgevolg geheel onlogisch uit af te leiden dat verzoekster dan de intentie heeft zich hier langdurig te vestigen. Verweerder houdt er hier toch een vreemde redenering op na...

Er wordt niet gemotiveerd welke documenten zijn voorgelegd die "nodig zijn in de context van een lang verblijf". Verzoekster heeft hier dan ook het raden naar. Ook betwist verweerder niet dat verzoekster voldoende en zelfs ruim kan worden onderhouden door haar echtgenoot, doch maakt er wel een probleem van dat ze zelf geen inkomsten genereert.

Bovendien zijn de stukken die verzoekster bij haar aanvraag voegde in overeenstemming met het te verstrekken bewijs in het kader van een kort verblijf overeenkomstig art 14 van de visumcode, zoals eerder uiteengezet.

De gevolgtrekkingen van verweerder zijn niet logisch en niet gemotiveerd, nergens wordt immers verwezen naar de stukken van verzoekster. Het is in strijd met het materiële motiveringsbeginsel dat verweerder niet toelicht op basis van welke stukken zij tot haar "redelijke twijfels" is gekomen. Verweerder dient nochtans de feitelijke gegevens te vermelden die de weigering schragen.

Haar beslissing is gebaseerd op onredelijke gevolgtrekkingen. Zij schendt het redelijkheidsbeginsel dat door de overheid in acht moet worden genomen.

3.2.2.

De maatregel dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de Staat nastreeft. De tweede weigering van een visum kort verblijf (waar het de bedoeling is de familie te bezoeken en samen excursies te maken), ondanks dat alle mogelijke bewijs werd bijgebracht, is niet proportioneel aan het legitiem doel.

Gelet op het voormelde is dit middel gegrond."

3.1.2. In de nota had de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het tweede en derde middel zoals aangevoerd in het verzoekschrift:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht (art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991);*
- het fair-play beginsel;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Vooreerst merkt verweerder op dat art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 de formele motiveringsplicht betreffen.

Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 hebben geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Zoals supra reeds werd aangetoond, kan een schending van de formele motiveringplicht niet weerhouden worden, nu verzoekster duidelijk blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu werd de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Betrokkene levert onvoldoende garantie op terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

- Betrokkene is gehuwd met een Belg.*
- Betrokkene legt document voor die nodig zijn in de context van een langverblijf.*
- Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële onafhankelijkheid in het land van origine bewijst.*
- Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen.*
- Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.*

Omwille van bovenstaande argumenten wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende resterende banden met het land van origine heeft"

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23,

lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 60-63).

De bedoeling van de Uniewetgever om de nationale autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1, van die Visumcode. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een "toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie" vertegenwoordigt, "bijzondere aandacht" te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er "redelijke twijfel" bestaat over bepaalde aspecten.

Uit een lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde, op basis van de voorgelegde stukken, redelijke twijfels had omtrent het voornemen van verzoekende partij om voor het verstrijken van het visum terug te keren naar haar land van herkomst.

Het volstaat te verwijzen naar de bestreden beslissing, waarin meerdere elementen zijn aangehaald die wijzen op onvoldoende resterende banden met het land van origine, waardoor niet zeker kan worden vastgesteld dat verzoekster werkelijk het voornemen heeft om het grondgebied tijdig te verlaten.

Zie ook:

"Immers is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om uit de verzameling van de verschillende elementen die verzoeksters socio-economische situatie kenmerken, met name geen tewerkstelling in het land van herkomst, haar jeugdige leeftijd en haar ongehuwd zijn zodat er weinig is wat haar bindt aan haar land van herkomst, en die blijken uit het administratief dossier, te besluiten dat er geen afdoende garantie is op terugkeer." (R.v.V. nr. 76 338 van 29 februari 2012)

"Dit motief betreft de garanties inzake de terugreis die verzoekster moet kunnen bieden overeenkomstig voormeld artikel. Op basis van artikel 5.1.c) van de Schengengrenscore moet verzoekster immers kunnen staven te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Daarnaast wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa bijv. het visum gezinshereniging. De verwijzing naar een legale en winstgevende beroepsactiviteit in het land van herkomst moet samengelezen worden met de andere indicaties die verwerende partij vermeldt in het kader van de niet geleverde garanties op een terugkeer van verzoekster naar Marokko, namelijk dat verzoekster jong en ongehuwd is, haar ouders in België gevestigd zijn en zij geen bewijzen voorlegt van resterende familiale belangen in Marokko. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister melding heeft gemaakt van het ontbreken van een officieel bewijs van een legale winstgevende beroepsactiviteit in het kader van de garanties op een terugkeer van verzoekster." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 27.248 van 12 mei 2009)

Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt uiteraard geen grond tot nietigverklaring uit.

In de mate dat verzoekende partij met haar kritiek beoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een herbeoordeling van haar aanvraag uitvoert, laat verweerder gelden dat een dergelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal slechts onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Inderdaad oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds:

"Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtszoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is." (R.v.V. nr. 1113 dd. 6.8.2007)

Verzoekende partij voert aan dat het niet haar bedoeling is om in België te blijven, en werpt op dat haar huwelijk met een Belg niet tegen haar mag worden gebruikt. Zij vindt dat zij wordt benadeeld t.a.v. aanvragers die niet met een Belg zijn gehuwd. Volgens haar is het ook niet duidelijk waarom een huwelijk met een Belg relevant is voor de beoordeling van de garanties op terugkeer.

Verzoekende partij betwist aldus niet dat zij gehuwd is met een Belg.

Die situatie is feitelijk verschillend van de situatie van een aanvrager die geen dichte familiebanden heeft met een Belg of met een in België gevestigde persoon. Verzoekende partij kan dan ook niet

ernstig voorhouden dat er sprake is van een ongelijke behandeling, en dit bij gebreke aan een vergelijkbare situatie.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat het huwelijk met een Belg er op wijst dat verzoekster zich in België wil vestigen. Verzoekende partij begrijpt ook wel degelijk waarom haar huwelijk met een Belg relevant is, nu zij elders in het verzoekschrift poneert: "De Dienst Vreemdelingenzaken vreest dat aangezien zij gehuwd is met een Belg, zij zich hier voor een langere tijd zal wensen te vestigen."

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verder voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met de door haar in de aanvraag geschetste context van familiebezoek / vakantie, noch met de banden tussen verzoekster en haar echtgenoot met Afrika.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat er – gelet op de samenlezing van verschillende elementen – niet blijkt dat verzoekende partij werkelijk het voornemen heeft om tijdig het grondgebied van de Lidstaten te verlaten. De gemachtigde van de Staatssecretaris is er daarbij niet toe gehouden om elk door verzoekende partij aangevoerd element te bespreken; het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert waarom hij van oordeel is dat het voornemen om het Rijk tijdig te verlaten niet kan worden vastgesteld. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris bovendien benadrukt heeft dat verzoekster geen activiteiten uitvoert die inkomsten genereren, zodat verzoekende partij niet kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een verkeerde lezing heeft gemaakt van de voorgelegde stukken. Verder voert verzoekster aan dat zij wél beschikt over financiële middelen, m.n. het pensioen en de huurinkomsten van dhr. D. Zij stelt dat zij daarmee onafhankelijk kan leven in het land van herkomst. Zij wijst er nog op dat dhr. D. garant staat voor haar.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing niet werd betwist dat verzoekster kan worden onderhouden door haar echtgenoot.

In de bestreden beslissing werd wel gemotiveerd dat verzoekster zelf geen inkomen in het land van herkomst heeft, en meer bepaald geen professionele inkomsten geniet op basis waarvan zij onafhankelijk kan zijn in het land van herkomst.

Dat verzoekster aanvoert financieel afhankelijk te zijn van haar Belgische echtgenoot, doet geen afbreuk aan die motieven – wel integendeel.

Verzoekende partij benadrukt dat zij wel degelijke hechte familiebanden heeft in het land van herkomst. Zij stelt dat zij niet wist dat zij die banden diende te verduidelijken, en doet dit alsnog in het verzoekschrift.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat zij, conform art. 32 Visumcode, haar voornemen om de Lidstaten tijdig te verlaten diende aan te tonen. Het stond verzoekende partij vrij om alle stukken die zij in dat verband nuttig achtte voor te leggen.

Verzoekende partij kan niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijten dat zij dit zelf niet heeft gedaan, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kon motiveren over elementen die pas voor het eerst in het verzoekschrift worden aangevoerd.

Verzoekende partij voert tot slot aan dat zij vrijwilligerswerk uitvoert. Daarnaast zou verzoekster een functie bekleden in het bestuur van een organisatie. Zij stelt dat zij die activiteiten wil verderzetten, en legt nog een bijkomend stuk voor.

Deze kritiek doet uiteraard geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat er geen stukken werden voorgelegd die wijzen op regelmatige en voldoende professionele inkomsten en een financiële onafhankelijkheid in het land van herkomst.

Verweerder herhaalt dat het – gelet op de meerdere redenen die in de bestreden beslissing werden aangegeven – niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoeksters voornemen om tijdig het Rijk te verlaten, niet kan worden vastgesteld.

Zie in die zin:

"De verwijzing naar een legale en winstgevende beroepsactiviteit in het land van herkomst moet samengelezen worden met de andere indicaties die verwerende partij vermeldt in het kader van de niet geleverde garanties op een terugkeer van verzoekster naar Marokko, namelijk dat verzoekster jong en ongehuwd is, haar ouders in België gevestigd zijn en zij geen bewijzen voorlegt van resterende familiale belangen in Marokko. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister melding heeft gemaakt van het ontbreken van een officieel bewijs van een legale winstgevende beroepsactiviteit in het kader van de garanties op een terugkeer van verzoekster." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 27.248 van 12 mei 2009)

Verweerder besluit dan ook dat het niet kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om, op basis van bovenstaande vaststellingen die niet weerlegd worden, te besluiten dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied voor het verstrijken van het visum, te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft bij het nemen van zijn beslissing rekening gehouden met alle documenten die verzoekster voorlegde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play beginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

“Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht (art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991);
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- het redelijkheidsbeginsel

Verweerder herhaalt dat een schending van de formele motiveringplicht niet kan weerhouden worden, nu verzoekster duidelijk blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onredelijk tot haar beslissing is gekomen, nu zij wel voldeed aan alle voorwaarden tot het verkrijgen van het visum kort verblijf. Zij stelt dat zij wel het grondgebied van de Lidstaten tijdig zal verlaten, en voert aan dat ze ook aan de andere visumvoorwaarden voldoet.

Verweerder laat gelden dat het betoog van verzoekende partij met betrekking tot andere visumvoorwaarden (het hebben van logies en bestaansmiddelen om het verblijf te dekken) niet afgestemd is op de inhoud van de bestreden beslissing (waarin het visum omwille van andere redenen werd geweigerd).

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Dat verzoekster in het verzoekschrift nogmaals een opsomming geeft van de documenten zij conform art. 14 van de Visumcode heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de geldigheid van de genomen beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te nemen, dient zij het bestuur, conform art. 32 van de Visumcode, ook te overtuigen van haar voornemen om tijdig de Lidstaten te verlaten.

Het is in casu op basis van meerdere, cumulatieve redenen, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde dat het voornemen van verzoekster om tijdig het grondgebied te verlaten niet kon worden vastgesteld.

Op basis van deze motieven blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet kennelijk onredelijk heeft besloten dat het visum kort verblijf (type C)

Zie:

“Daarnaast wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa bijv. het visum gezinshereniging.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 27.248 van 12 mei 2009)

“Dit motief betreft de garanties inzake de terugreis die verzoekster moet kunnen bieden overeenkomstig voormeld artikel. Op basis van artikel 5.1.c) van de Schengengrenscore moet verzoekster immers kunnen staven te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Daarnaast wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa bijv. het visum gezinshereniging. De verwijzing naar een legale en winstgevende beroepsactiviteit in het land van herkomst moet samengelezen worden met de andere indicaties die verwerende partij vermeldt in het kader van de niet geleverde garanties op een terugkeer van verzoekster naar Marokko, namelijk dat verzoekster jong en ongehuwd is, haar ouders in België gevestigd zijn en zij geen bewijzen voorlegt van resterende familiale belangen in Marokko. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister melding heeft gemaakt van het ontbreken van een officieel bewijs van een legale winstgevende beroepsactiviteit in het kader van de garanties op een terugkeer van verzoekster.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 27.248 van 12 mei 2009)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunde zijn oordeel op het geheel van vaststellingen die hij deed.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts zal onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het louter feit dat verzoekende partij het niet met de bestreden beslissing eens is, volstaat niet om afbreuk te doen aan de wettigheid van de beslissing.

Verzoekster houdt voor dat geen rekening werd gehouden met haar geboekte vliegtickets, en met het begeleidend schrijven en de uitnodiging die bij de aanvraag waren gevoegd.

Verweerder herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat er – gelet op de samenlezing van verschillende elementen – niet blijkt dat verzoekende partij werkelijk het voornemen heeft om tijdig het grondgebied van de Lidstaten te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris is er daarbij niet toe gehouden om elk door verzoekende partij aangevoerd element te bespreken; het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert waarom hij van oordeel is dat het voornemen om het Rijk tijdig te verlaten niet kan worden vastgesteld.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris evident niet kon motiveren over stukken die pas voor het eerst, in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd.

Verweerder besluit dan ook dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gehandeld heeft in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) . Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kon worden vastgesteld. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden samen onderzocht.

Verzoekster voert in het tweede middel aan dat bij het vaststellen dat zij haar voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet heeft aangetoond, nergens verwezen wordt naar de stukken die zij heeft aangebracht. Verzoekster meent dat zij niet meer kan doen dan haar aanvraag staven met de nodige stukken. Het motief waarom het gehuwd zijn met een Belg onvoldoende garantie zou inhouden op terugkeer wordt volgens verzoekster niet verduidelijkt. Vervolgens zet

verzoekster uiteen dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld. Dit blijkt volgens verzoekster uit 1) de omstandigheid dat in het begeleidend schrijven afdoende werd uitgelegd wat het doel was van de reis, namelijk een familiebezoek waarbij verzoekster zou worden voorgesteld aan haar schoonfamilie en waarbij haar echtgenoot zijn familie in België zou zien 2) het feit dat haar echtgenoot ruim vier jaar in Gambia woont en er voldoende inkomsten heeft om zichzelf en verzoekster te onderhouden. De omstandigheid dat haar echtgenoot een domicilieadres heeft in België, doet hieraan geen afbreuk dit werd immers uitgelegd in het begeleidend schrijven bij de visumaanvraag, in België zou het koppel logeren bij de broer van de echtgenoot 3) het feit dat verzoekster en haar echtgenoot wel aantonen te beschikken over financiële middelen, ze leven van het pensioen en de huurinkomsten van de echtgenoot wat ruimschoots voldoende is in Gambia en wat ook volstaat voor een kort verblijf in België. Verzoekster heeft geen professionele activiteit die haar een inkomen verschaft, in het begeleidend schrijven bij de visumaanvraag werd verduidelijkt dat deze inkomsten volstaan voor het koppel en het is juridisch inconsequent om de huwelijksband, die een verplichting tot bijstand inhoudt, te negeren bij het evalueren van de financiële draagkracht van verzoekster 4) het feit dat haar echtgenoot een tenlasteneming heeft ondertekend en zich garant heeft gesteld 5) de omstandigheid dat haar niet werd gevraagd om het bewijs te leveren van familiebanden in haar land van herkomst, dit wordt overigens niet vermeld in de visumcode noch in de niet-limitatieve lijst van bewijsstukken 6) het feit dat volkomen ten onrechte werd vastgesteld dat er onvoldoende resterende banden met het land van herkomst bestaan, want hiermee gaat de verwerende partij voorbij aan het begeleidend schrijven: verzoekster en haar Belgische echtgenoot verrichten in Gambia dagelijks vrijwilligerswerk en verzoekster bekleedt een functie in het bestuur van de organisatie "Second Home Foundation". Zij heeft niet de intentie deze werkzaamheden achter te laten. Verzoekster en haar echtgenoot huren een woning in Gambia, het huurcontract werd voorgelegd.

Aan al deze feiten werd volgens verzoekster voorbij gegaan, laat staan dat deze feiten correct geapprecieerd werden. Verzoekster stelt dat er geen gebrek kan worden vastgesteld in haar intentie om terug te keren en dat de korte lijst met opwerpingen in de bestreden beslissing voorbijgaat aan haar motivatie zoals verduidelijkt in het begeleidend schrijven en gestaafd door de ingediende stukken. Verzoekster wijst erop dat, al heeft de verwerende partij een ruime appreciatiebevoegdheid, zij de feiten correct moet appreciëren. Verzoekster wijst er ook op dat de verwerende partij in de nota stelt dat verzoekster behoorde te weten dat zij haar voornemen om de lidstaat tijdig te verlaten, moest aantonen. Verzoekster benadrukt dat zij dit voornemen wel degelijk aangetoond heeft met stukken maar dat in de bestreden beslissing over deze stukken met geen woord wordt gerept en dat evenmin wordt aangegeven waarom deze stukken niet opportuun of relevant zouden zijn.

In het derde middel voert verzoekster onder meer aan dat de verwerende partij op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen, ondanks al de stukken die werden voorgelegd. Verzoekster wijst erop dat artikel 14 van de Visumcode voorschrijft welke bewijsstukken moeten worden voorgebracht. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd waaruit het doel van de reis blijkt (uitnodigingsbrief), documenten inzake logement (uitnodigingsbrief), informatie die het mogelijk maakt het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum, te beoordelen (haar vrijwilligerswerk, de statuten van de organisatie waarin zij dit vrijwilligerswerk verricht, huurovereenkomst van de woning van het koppel in Gambia). Verzoekster benadrukt dat haar Belgische echtgenoot al jaren in Gambia leeft en daar in 2014 gehuwd is met haar. Verzoekster concludeert dat het onredelijk is te besluiten dat er onvoldoende garantie is op terugkeer omdat zij gehuwd is met een Belg: zij wenst samen met haar echtgenoot te reizen en zij wonen samen in Gambia.

3.1.3.3. Verzoekster heeft een visumaanvraag ingediend op 14 september 2018. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters raadsman een schriftelijke verduidelijking van deze aanvraag heeft bezorgd aan de ambassade waarin het volgende wordt uiteengezet:

- verzoekster en haar Belgische echtgenoot traden in 2014 in Gambia in het huwelijk;
- verzoekster woont samen met haar echtgenoot in Gambia, haar echtgenoot heeft nog een domicilieadres in België, het is niet hun bedoeling daar te verblijven, zij zullen logeren bij hun (schoon)broer;
- verzoekster plant samen met haar echtgenoot een reis naar België om hier zijn familie te bezoeken, die zij nog nooit ontmoet heeft, zij zullen ook enkele toeristische trekpleisters bezoeken in België samen met de (schoon)broer en zijn echtgenote, het doel van de reis is familiebezoek en vakantie;
- verzoekster legt inkomstenbewijzen voor van haar echtgenoot en een verklaring tot tenlasteneming door hem ondertekend, zijn inkomsten zijn een maandelijks netto-pensioen van 2277 euro per maand en huurinkomsten van 400 euro per maand, haar echtgenoot beschikt dus over een netto inkomen van

2677 euro per maand, zo is aangetoond dat verzoekster beschikt over voldoende en stabiele bestaansmiddelen mee door het inkomen van haar echtgenoot met wie zij samen reist, het echtpaar heeft niet het voornemen zich in België te vestigen;

- verzoekster toont voldoende aan dat zij van plan is om de Schengenruimte te verlaten voor het verstrijken van het visum, ze legt een kopie voor van de vliegtickets voor heen- en terugreis, ze heeft bindingen in haar land Gambia (haar familie woont er en het koppel huurt er een woning), ze heeft daar een leven opgebouwd met haar echtgenoot;
- haar echtgenoot huurt een woning in Gambia en legt een huurcontract voor voor het jaar 2017 dat verlengd zal worden voor het jaar 2018;
- verzoekster en haar echtgenoot zetelen sinds 2013 in de raad van bestuur van de vrijwilligersorganisatie "Second Home Foundation" gevestigd in Gambia, waarvan de statuten worden voorgelegd, verzoekster is "vice chairperson" van deze organisatie en kan deze organisatie niet lang verlaten vermits zij er hoognodig is. Deze organisatie baat een tehuis uit voor invalide kinderen, sponsoring komt uit Nederland en België;
- het feit dat ze gehuwd is met de garant, kan het doel van de reis niet in twijfel trekken;
- verzoekster brengt een geschreven uitnodiging bij van haar schoonbroer die het koppel wenst te bezoeken en bij wie ze kunnen logeren;
- verzoekster kan niet beschouwd worden als een bedreiging voor de openbare orde, binnenlandse veiligheid, volksgezondheid of internationale betrekkingen van één van de lidstaten, staat niet geseind, ze heeft een blanco strafregister.

Zij legt bij de aanvraag onder andere volgende stukken neer, die zich ook in het administratief dossier bevinden:

- een uittreksel uit het strafregister
- de buitenlandse huwelijksakte en de overschrijving daarvan in de registers van de burgerlijke stand in België
- de statuten van "Second Home Foundation"
- een huurovereenkomst voor het jaar 2017 voor een huis in Gambia op naam van haar echtgenoot
- een uitnodigingsbrief van haar schoonbroer voor verzoekster en haar echtgenoot
- een attest gezinssamenstelling waarop haar echtgenoot vermeld staat als deel uitmakend van het gezin van zijn dochter
- rekeninguittreksels op naam van haar echtgenoot met daarop de huurinkomsten
- een ongedateerde verklaring van haar echtgenoot dat hij haar ten laste neemt tijdens hun bezoek aan België
- pensioenfiche van haar echtgenoot en een lijst van de bedragen die hem maandelijks betaald worden
- reservatie voor een vlucht op naam van verzoekster
- een reisverzekering voor verzoekster
- een bewijs dat de organisatie "Second Home Foundation" is geregistreerd in Gambia als goede doel organisatie en een lijst van leden van de raad van bestuur van 3 juni 2015, waarop verzoekster wordt vermeld als "vice chairperson" en haar echtgenoot als "member"
- een huurcontract voor een huis in Gambia op naam van haar echtgenoot, voor de periode 25 juli 2014 tot 25 januari 2017.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

"Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene levert onvoldoende garantie op terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

Betrokkene is gehuwd met een Belg.

Betrokkene legt documenten voor die nodig zijn in de context van een langverblijf.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële onafhankelijkheid in het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Omwille van bovenstaande argumenten wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende resterende banden met het land van origine heeft."

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 32 van de Visumcode. Dit artikel luidt als volgt:

“Art. 32 Weigering van een visum

1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) 1 [in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;] 1

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2 (...)

3(...)

4 (...)

5 (...).”

3.1.3.4. De verwerende partij weigert het visum omdat zij meent dat verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, niet is aangetoond. De verwerende partij steunt hiervoor op verschillende argumenten.

Verzoekster betwist niet dat zij niet beschikt over een professionele activiteit en geen bankhistoriek voorlegt met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële onafhankelijkheid in het land van origine bewijst. Verzoekster betwist wel dat zij niet zou beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster stukken heeft voorgelegd waaruit het inkomen van haar echtgenoot blijkt (pensioen en huurinkomsten). Dit inkomen wordt niet betwist door de verwerende partij. Verzoekster werpt in het middel op dat de huwelijksband, die een verplichting tot bijstand inhoudt, genegeerd werd bij het evalueren van de financiële draagkracht van verzoekster. De Raad volgt verzoekster hierin, gelet op de omstandigheid dat zij reeds bij haar echtgenoot in Gambia woont en het visum niet werd aangevraagd om haar echtgenoot in België te bezoeken. Uit de stukken die verzoekster heeft voorgelegd, blijkt dat haar echtgenoot ingeschreven staat in België. Dit element heeft verzoekster echter uitgelegd in het begeleidend schrijven: ondanks zijn inschrijving in België, woont verzoekster samen met haar echtgenoot in Gambia, ten bewijze waarvan zij een huurcontract in Gambia op naam van haar echtgenoot bijbrengt en een lijst van de leden van de raad van bestuur van de “Second Home Foundation” in Gambia, waarop ook haar echtgenoot vermeld staat. Los van de vraag naar de officiële waarde van deze documenten, wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze stukken waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot in Gambia verblijft.

Verzoekster betwist ook dat zij niet aantoonbaar te beschikken over resterende familiale banden en resterende banden met het land van origine. Zij stelt dat haar niet gevraagd werd om een bewijs van familiale banden voor te leggen. In dit verband wordt opgemerkt dat de lijst van stukken die kunnen worden voorgelegd bij een visumaanvraag overeenkomstig artikel 14 van de visumcode niet-limitatief is, zodat de omstandigheid dat het haar niet uitdrukkelijk werd gevraagd, niet meebrengt dat verzoekster dit niet uit eigen beweging kon doen. Er kan echter niet worden ontkend dat verzoekster wel degelijk stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij een band heeft met haar Belgische echtgenoot die ook in Gambia woont.

Inzake de resterende banden met het land van origine, heeft verzoekster in het begeleidend schrijven met bijgevoegde stukken vermeld dat zij in Gambia leeft, daar sinds 2014 gehuwd is met haar echtgenoot en samen met hem in Gambia woont, dat zij een functie bekleedt in het bestuur van een organisatie in Gambia, dat zij en haar echtgenoot dagelijks vrijwilligerswerk verrichten voor deze organisatie. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat met deze elementen rekening werd gehouden.

Verzoekster toont aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit blijkt niet uit de beslissing zelf, noch uit de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij toont evenmin aan waarom de door verzoekster ingediende stukken niet in rekening konden worden gebracht. De verwerende partij steunde bij het nemen van de bestreden beslissing bijgevolg niet op een correcte feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het tweede en het derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET